

som Mads Vestrup havde fundet saa forargelig og flere Gange latterliggjort i sine Taler.

Pastor Stensballe havde aabenbart hørt om hans Kritik og ikke glemt den. Med tvungen Høflighed anviste han ham Plads i den ene af Sofaerne og satte sig derpaa selv ved Skrivebordet. Det var ikke svært at se paa ham, at det overhovedet mindre var Hjertet end Forstanden, der fik ham til at indlade sig med den oprørske Præst. Hans iltre Natur havde vanskeligt ved at forstille sig. Skønt Mads Vestrup efter den gennemvaagede Nat gjorde et ynkværdigt modløst og slapt Indtryk, og Sollyset, som faldt ind over ham, ubarmhjertigt aabenbarede hans Klæders Fattigdom og den hele Skikkelses Forkommenhed, hans usunde Fedme og graagustne Hudfarve, overvandt Pastor Stensballe ikke Ubehaget ved at skulle forhandle med denne forhenværende Embedsbroder, der midt under en for Kirken afgørende Kamp traadte op imod dens Ledere, efter først at have kastet Skam over den danske Præstestand ved et usædeligt Levned.

»Jeg veed, at Biskoppen har ytret Ønske om at tale med Dem. Jeg tror ogsaa, det vil glæde ham, at De er kommen. Han er, som sagt, for Øjeblikket optaget; men han har bemyndiget mig til at gøre Dem bekendt med et Forslag, som han vil bede Dem om at tage under alvorlig Overvejelse. Anled-